

MAGNUM OPUS

PURIFIKACIJA

N. Š. V I D A K

MAGNUM
OPUS

N.Š. VIDAĀK

MAGNUM
OPUS
PURIFIKACIJA

N.Š.Vidak
MAGNUM OPUS
Purifikacija

Copyright © 2023 Nenad Šarac

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržava autor po odredbama Zakona o autorskim pravima.

ISBN-978-86-905528-0-1

*Za moje roditelje koji su me doneli na ovaj čudesan svet
gde od prvog dana igramo ples svetla i tame na brutalnom
podijumu opstanka.*

KNJIGA PRVA

PURIFIKACIJA

HEFRON

Misija *Sizif* na Zemlju donosi tamu. Hefron Bent ima priliku da mnogostruko uveća skor svojih žrtava, zbog kojih je osuđen na smrtnu kaznu. On je važan akter u groznoj obmani, jer će svojim delom doprineti da svemirski tegljač *Sizif* udari Zemlju, a milijarde ljudi stradaju usled katastrofalnih razaranja. Na tu pomisao, mršavo, bledunjavo lice tridesetogodišnjeg serijskog ubice se izdužuje prilikom kašljanja, kojim on prikriva svoj *pseudobulbarni afekat*. Sve mu je teže da suzbije svoj poremećaj nekontrolisanog napada smeha.

Ubice vladaju svetom. Smešno je što je umesto na električnu stolicu postavljen u *Odeljenje za softversko inženjerstvo, Centralne svemirske agencije (CSA)* i to na mesto glavnog programera za artificijelnu inteligenciju (AI), a i sa tajnim zadatkom da sabotira misiju *Sizif*. Nalogodavci su Hefronu dali novi identitet, urnebesnu periku i glomazne naočare. Neverovatno je da zaposleni u CSA ni ne naslućuju da među sobom imaju uljeza.

U Hefronovim ušima škripi tišina iščekivanja, dok se nadgleda misija *Sizif*. Tim inženjera orbitalne mehanike okupljen je oko centralnog transparentnog ekrana na kom teče simulacija orbitalnih proračuna za preusmeravanje asteroida. *Sizif*, svemirski tegljač, pojavljuje se na prikazu. Trup letilice je majušan u odnosu na njegov naduveni egzoskelet u kom se nalazi asteroid nazvan 63 75 78 73 63 75 75 6a.

Hefron gleda kako se letilica, nosač crnila, kreće ka svom odredištu, srebrnom disku Meseca, dok plavičasti srp planete Zemlje sija u pozadini. Na svim konzolama se učitavaju podaci o vezi između kontrole misije na Zemlji i svemirskog tegljača *Sizifa*.

13-18 CSA/KONTROLA MISIJE SIZIF

Analiza sistema ST SIZIF - start:

POGON:

Napajanje - 100%

Performanse pogona - SEP sistem 100%

Energetske ćelije - Obradivo 100%

EGZOSKELET:

Izdržljivost - 96%

Oštećenja - Modul/0% - Kostur/01% - Krpa/03%

SOFTVER:

U-varvar - Skeniranje 100%

Performansa - 0 grešaka

Sigurnost - 0 pretnji

Zaštita - AI Obruč (Bezbedno)

Nadogradnja programa U-varvar - start:

AI-obruč - skeniranje 0 ... 100% - Zaštićeno

CSA Nadogradnja: Y/N

Hefron Bent svojim kažiprstom gura optičke naočare debelog, crnog okvira na koren nosa, pa prstom tapne karakter *Y* na ekranu svog kompjutera. Pred njim je zadatak da promeni kod *U-varvara* kako bi *Sizif* promašio smeštanje u visokoj lunarnoj orbiti i parkirao udarom u Zemlju. Zakašlja se i zakrklja glasno. *Da li su ostali prepoznali progutani smeh?* „Da li ti je dobro?“ pita arogantni tip u invalidskim kolicima.

Hefron nije timski igrač, iritira ga psihologija grupe, pa ignoriše kolegu. Rado bi mu zapušio debela usta brzim preuređivanjem programa tih skupocenih kolica i gedžeta koji mu prekrivaju glavu. Serijskog ubicu ne brinu kolegijalni odnosi, jer ga na poziciji glavnog AI inženjera drže moćnici.

Bez problema pokreće komande za spuštanje *AI-obruča*, to isključuje bezbednosnu zaštitu od unutrašnjih napada. Pristupa izvornom kodu *Sizifovog* navigacionog sistema i briše delove programa zamenjujući ih drugim, unapred pripremljenim blokovima koda. Ponavlja tu radnju više puta.

Nema smetnji.

Hefron ponovo natukne naočare na nos. Posao nije završen dok egoista ne ostavi lični potpis. Svet mora da sazna kako se izvukao iz zatvora i kakvo je njegovo krajnje zlodelo. Oseća ono ushićenje kao kada čini zločin dok dodaje dodatni kod sa funkcijom koju nalogodavci posla nisu naručili. Zatim na njega lepi blok za komentare gde upisuje tekst:

/* VAŽNO!

Ako ne uradiš to - UMIREŠ

Ako uradiš to - MNOGI UMIRU

Ako *Igraš* - ŽIVIŠ */

On povezuje link *Igraš* sa adresom sajta za onlajn igre. *Ako me je Glasnik prevario, zažaliće*. Snima trajne izmene u programu i pritiska taster za finalno testiranje.

Drugi prekršitelj bi za ovakav čin bio javno pogubljen. Komično je, ali Hefron će umesto kazne biti pomilovan, dodatno nagrađen pozamašnom sumom tera i zbrinut u sklonište. To može kad se radi za moćnu organizaciju. Tajanstveni čovek sa nadimkom Glasnik pojavio se u Hefronovoj zatvorskoj ćeliji na dan izvršenja njegove smrtne kazne i ponudio mu jedinstvenu ulaznicu za opstanak. Hefron se gušio u napadu smeha, poput podivljale hijene, kad je saznao da ima zadatak da izazove smak sveta, a da sam bude spasen.

Testiranje programa se izvršava do kraja.

Instaliranje nadogradnje ... 100% - Uspeh.
Završeno. Nastavak.

Analiza orbitalnih parametara ST SIZIF – start:
Autonomni režim – Nema greške
Lunarna orbita – Nema odstupanja
Vreme - T-12:16:32:15
Završeno. Nastavak.
CSA Upit: Y/N
N
IZLAZ

U *Odeljenju za softversko inženjerstvo* buknu pljeskanje ruku u delirijumu. Nasmejani ljudi se vesele. Misija *Sizif* je uspešno ušla u završnu fazu. Hefron prasnu u glasan smeh dok mu jezik poskakuje u širom otvorenoj usnoj duplji. Svi se uzaludno raduju. Niko ne sumnja da slave dolazak mraka, smrti, kuge i propasti civilizacije. *Ova farsa će da se završi, a onda - zbogom, kolege*. Trenutno se još samo on smeje i ne može da prekine.

Hefron skuplja svoje stvari i brzim korakom napušta *Odeljenje za softversko inženjerstvo*, bez pozdrava. Ostali u CSA ga gledaju sa čuđenjem dok njegovo iritantno smejanje odjekuje za njim.

Holografičke reklame fluorescentne erotike na krovu hotela *Jorlend* sijaju u panorami Novog Regnuma. Najluksuzniji bordel u gradu bio je dom Hefrona Benta od kako je oslobođen iz zatvora.

Tri grdosije ga vode kroz lobi hotela. Kamere prate njihovo kretanje. Sprovode ga do sobe za igranje uloga. Nestrpljiv je da završi posao, pa da mu se i obezbeđenje skine sa grbače.

U hotelskoj sobi sa biznis tematikom vlada dramatična tišina. Glasnik, kratko podšišan čovek u odelu, okreće se od prozora. Urokljivim očima kao da hipnotiše pristiglog Hefrona.

On mi garantuje slobodu.

„Učinjeno je.“ Hefron, kao mršavi šmokljan sa naočarima, stiska ramena pred siledžijom.

„Pokaži mi“, kaže Glasnik hrapavim glasom.

Hefron udahne duboko. Sledi žestoko, mentalno karanje. On seda za okrugli sto, povezuje kompjuter sa holoprojektorom i pokreće simulaciju. Na ekranu prikaza kompjuterski generisanog video-snimka jasno se vidi svemirski tegljač kako u završnoj fazi misije uspešno smešta asteroid u stabilnu visoko-lunarnu orbitu.

„Šta je ovo?“ Glasnik stoji iza njegovih leđa.

„Zvanični izveštaj iz CSA.“

„Zašto to gledamo? Hoću da vidim šta si ti uradio.“

„Evo, ide.“ Hefron brzo tapka po tastaturi.

Nova simulacija pokazuje kako *Sizifovi* motori otkazuju, što svemirskog tegljača udaljava od Meseca i skreće ka Zemlji.

„U ovoj fazi CSA ne može popraviti orbitalnu putanju i već je kasno za bilo kakvu reakciju kontrole misije. Baš kako ste zahtevali.“

Sizif pada u finalnoj simulaciji, uhvaćen je Zemljinom gravitacijom, a zatim usledi direktan udar u tlo Matere. Vatrene pečurka diže se na mestu udara i započinje uništenje starog kontinenta.

Glasnik gleda širom otvorenih očiju i sa smeškom u scene razaranja. „Gotovo?“

„Da. Nadogradnja *U-varvara* je uspešno instalirana. CSA nema pojma šta smo uradili.“

„Odlično. Da li si razgovarao sa nekim u vezi s ovim projektom?“

„Uhodite me non-stop.“

„Sa vama virtualcima se nikad ne zna.“

Hefron se zakikota jer je ubacio skrivenu funkciju u kod *U-varvara*. *Sizifov* program će zahtevati svakodnevnu proveru identiteta, ukoliko je Hefron ne bude potvrdio lično, onda ništa od ovoga posla neće imati efekta.

Glasnik zanemaruje njegov poremećaj dok čita poruku na svom holofonu, pa podiže pogled sa aparata na Hefrona.

„Evo, stigla je potvrda da smo odradili dobar posao. Ovo moramo da proslavimo.“ Glasnik odlazi do mini bara i uzima flašu viskija. Okrenut leđima puni dve čaše pićem. Vraća se i jednu daje Hefronu. „Hajde da nazdravimo.“

„Ja ne pijem.“

„Ovo je specijalna prilika.“

Hefronu kao hedonisti imponuje da sa jednim od najmoćnijih ubica sveta popije viski. Uzima čašu sa osećanjem ponosa. Muškarci nazdravljaju. Zadovoljan je samim sobom, pa otpi velik gutljaj. Podiže čašu i zagleda se u žučkastu tečnost.

„Da li ti je sada jasno zašto je svemirski tegljač nazvan po Sizifu?“ Glasnik se smeška, pa i ispi čašu do dna.

Hefron htede da odgovori, ali ne može da kontroliše svoj utrnuli jezik niti usne. Vid mu se muti i udovi počinju da bride.

Čovek nastavlja predavanje iz mitologije. „Sizif je uzaludno gurao stenu na vrh brda. Predodređeno je da ona uvek završi na dnu.“

Hefronove sive ćelije još rade iako mu se telo grči pred kolapsom. Grudi mu se zagrevaju toliko da pluća počinju da peku, što mu otežava udisaj. Njegov nagon za smehom buknu pri pomisli da je otrovan, ali uzdah mu izaziva još bolnije probadanje u grudima. Pobelela, sasušena usta mu se krive, a pištanje iz grla ima tek blagi prizvuk smeha. Nesvestica ga povlači kao snažan vir. Glava mu je preteška, klanja i udara o sto pre nego što mu se obamrlo telo skotrlja sa stolice. Mutna, izdužena silueta ubice nadvija se nad njim.

„Hvala ti na saradnji. Međutim, tvoje usluge više nisu potrebne. Tajne mogu biti osigurane samo kod zapušenih usta. Nadam se da ti je to jasno.“

Hefronov prošli život se kotrlja pred njegovim očima kao zamršen film. Žalosna je činjenica što će adut koji je ostavio morati da odigra neko drugi. Srce mu otkazuje.

Glasnik mirno stoji iznad njega u sve tamnijoj maglini. „Obećao sam ti da ću te osloboditi električne stolice.“

Hefron Bent se koprca u mukama dok oblici pred njegovim očima utanjaju u sveobuhvatnu tamu.

DABO

*I*li je neko umro, ili je smak sveta. Zvono i lupanje na ulaznim vratima ne prestaju. *Sekund, samo da dokrajčim ovog protivnika i gasim.* Dabo Ubori je u igračkoj sobi, popunjenoj najnovijom opremom za virtuelnu realnost (VR). Tu su moćni kompjuter, hologramski zidovi, konzole, simulatori raznog oružja, vozila i letilica. Mladić nosi haptičko odelo; igrački kostim koji ima ugrađen sistem za simulaciju pokreta i senzore koji mu omogućavaju da oseća dodir i interaguje sa digitalnim svetom. Na glavu mu je navučen vizir, dok u rukama drži simulator luka i strele, skupoceni kontroler za igre. Izvodi akrobacije na pokretnoj traci sa mogućnošću kretanja od trista šezdeset stepeni, a iz simulatora luka gađa nevidljive neprijatelje. Međutim, Dabo ima potpuni doživljaj virtuelne realnosti unutar *Spejsa*, gde se njegov avatar bori protiv monstruma, vraški stvarnog izgleda.

Dekoncentriše ga zvonjava sa ulaznih vrata iz stvarnog sveta. U uglu njegovog vidnog polja rolaju se notifikacije.

Mama :

Otvaraj. Ja sam ispred.

Čoveče, nešto nije u redu. Ona ne dolazi nenajavljeno u posetu. Daba apsolutno ne zanima ko zvoni kada je uključen u *Spejs*, najpopularniju virtuelnu simulaciju svega stvarnog i izmišljenog. Njegova majka ga često smara svojom brigom kako će joj sin postati *virki* i zameniti realnost životom u virtuelnom svetu.

Haptičko odelo izaziva simulaciju peckanja na koži njegovog stomaka, tačno na mestu na kom je u igri zadobio smrtonosnu ranu. Dabo urliče. Izbačen je iz VR igre u glavni meni *Spejsa*.

Ding-dong.

Ukoliko odmah ne otvori, Eva će provaliti vrata.

Avatar Daba Uboriga je digitalna kopija njegovog realnog fizičkog tela. To je atletski građen momak od dvadeset četiri godine, skladnih crta lica, tamnih očiju, ravnog nosa i zlatno-smeđe kose, uredno

podšišane sa strane. Obučen je u crne farmerke, sivu bodi majicu dugih rukava zavrnutih do laktova i duboke cipele. Korisnici *Spejsa* mogu verifikovati identitet i imati potpuno funkcionalnog avatara samo putem VR skeniranja sopstvenog tela. Dabo je redovno ažurirao ličnog avatara zbog pristupa konstrukcijama obrazovnih programa i poslovnih sastanaka. On za VR nije oblačio simulacije fantazijskih junaka čak ni za igre, pa tako ni za svoju virtuelnu porno kuću. I sada bi uživao u slasnim čarima sa nekom od lepotica iz svoje kolekcije da ga silne notifikacije nisu vratile u stvarnost. Evini propušteni pozivi i poruke konstantno pristižu.

Mama :
Otvaraj .

Mama :
Jesi li opet zaglavljnjen u Spejsu??
Javi se. Halo???

Šta se dogodilo? Dabo ne stiže da se presvuče, već pod punom igračkom opremom žuri da otvori vrata. Eva, žena u pedesetim godinama, prosečne građe, bujne, smeđe kose koja joj se u talasima spuštala do ramena, uvek elegantno obučena i samouverenog stava, umaršira u stan. Došla je u pratnji ujaka Justina i ujne Ane, koja u naručju drži njihovog sina Luku. Svi imaju zabrinute izraze lica. Eva ima otekle podočnjake kao i uvek kad je pod stresom.

„Šta nije u redu?“

„Bato!“ Luka diže ručice uvis i Ana ga pušta da pređe u Dabov zagrljaj. Stariji bratić ga uzima u naručje. „Gde si vragolane mali?“

„Hajde da igjam ejaj? Mama kaze da sam maji. Ali ja sam vejiki.“ Luka podiže tri prstića svoje ruke.

„Ti si dečak i po.“

„Da. Hajde da igjamo.“

Dabo pogleda ka dečakovim roditeljima. Dugo su čekali da im se odobri potomstvo i mogućnost genetičkog inženjeringa. Platili su basnoslovnu sumu tera da bi dizajnirali Luku. Dabo obožava malog harambašu i u svemu mu udovoljava.

„Luka, sine, ne dosađuj bati“, kaže ujna Ana, visoka mršava žena, plave kose začešljane iza ušiju, a šišaka koje joj preko čela često upadaju u oči. „Zabavlaj se sa Medom, pa ćeš se posle igrati sa Dabom.“

Meda, plišana, robotizovana igračka, sa operativnim softverom za decu uzrasta do sedam godina, širi šape prema dečaku. On pored zabavnog i informativnog moda ponašanja prikuplja i statistiku o razvoju kognitivnih sposobnosti i proceni ličnosti mladog vlasnika. Luka uze igračku krupnih očiju i umiljatog osmeha i utrča u stan.

„Šta se dešava?“ pita Dabo sav isprepadan. Čak ni nakon što ga svi izgrliše, trema mu ne splasnu.

„Hajde da sednemo, mili.“ Eva hvata sina pod ruku i svi ulaze u dnevnu sobu.

Dabov stan je dizajniran u minimalističkom stilu, nameštaj je uklopljen u kombinaciju crno-belih nijansi i drvenih elemenata. Majka odmah poče sklanjati razbacanu ambalažu dostavljača hrane sa stočića, a usputno skupljati i sinovljevu natovarenu garderobu sa nameštaja.

„Ma šta je bilo?“ Dabo upire pogled ka Evi. „Govori.“

„Da li si čuo vesti?“ pita Justin. Ujak je u četrdesetim godinama imao dobru građu i držanje, ali izražene bore od smejanja oko tamnih očiju. Sada je veseljak došao ozbiljnog lica i usredsređenog pogleda ispod gustih obrva. Kao da mu je i kosa u međuvremenu dobila više sedih vlasi.

Dabo namršti obrve. „Da li je trebalo?“

„*Vlada Zemlje* je usvojila zakon o kontroli rađanja“, kaže Eva.

Dabo od šesnaeste godine zarađuje od programiranja multimedija, osamostalio se u osamnaestoj i svoje slobodno vreme troši na provod, žurke, igre i seks. Ne zanimaju ga vesti.

„Šuškalo se o tome. Danas je potvrđeno. Zakon stupa na snagu od sledeće godine.“

„Pa šta?“ Dabo briše rukom znoj sa čela. „Digli ste takvu paniku da sam pomislio da je neko umro.“

„Do sada je svaka porodica imala pravo na jednog potomka. Po novom zakonu svaka novoosnovana porodica će ići na procenu. Mnogi će biti uskraćeni za pravo na potomstvo bilo da su strejt, gej ili poligamna porodica.“

„Naravno, to će najviše pogoditi obične ljude“, kaže Ana.

„Prokleta da je i *Vlada Zemlje* i njihov zakon“, usklikne Eva.

„Brine nas da će ovo uticati na tvoju i Lukinu budućnost.“

„Okej, ali nismo požuge pa da...“

„Ne nazivaj ih tako.“ Eva izvija obrve od čega joj se na čelu iscrtaju bore. „Nemaju svi ljudi mogućnost da dizajniraju decu. Neki to možda i ne žele.“

„Ko to ne bi želeo? Zašto bi iko pravio običnu decu u svetu gde dominiraju divinusi?“ pita Dabo uzdignute brade.

„Prirodnu decu“, ispravi ga majka.

„Kako god.“ *Mama je preosetljiva.* On kao pripadnik Homo divinusa nema ništa protiv požuga, kako se žargonski nazivaju Homo sapijensi, a što neki smatraju uvredljivim.

„Novi zakon će se odnositi na sve“, kaže Justin.

„Teško. Požu...“ Dabo oseća prekorni pogled svoje majke, ali ne smatra da je uvredljivo ako izgovori požuga umesto običan život. „Ah, zna se da oni krišom rađaju više dece. Mnogi nikad ne budu uhvaćeni. Verujem da mnogi neće poštovati ni taj novi zakon.“

„Po zakonu će uz oduzimanja prava na potomstvo ići i obavezna sterilizacija“, kaže Justin.

„O, čoveče.“ Dabo skupi noge.

„Mnogi to ne podržavaju i neće blagonaklono prihvatiti novi zakon.“

„Pa naravno. Kastiranje naroda neće proći.“

„Neće. Veliki broj ljudi se otvoreno protivi ovoj politici. Već se grupišu pokreti otpora širom sveta. Priča se da će dosta članica *Vlade Zemlje* tražiti izlaz iz članstva“, kaže Justin ozbiljnim tonom. „Protivnici sistema centralizovane vlasti iskoristiće ovu krizu da pokušaju da sruše *Vladu Zemlje*. Može vrlo lako doći do ozbiljnih sukoba.“

„*Vlada Zemlje* to neće dozvoliti.“

„Naravno da neće. U tome je problem. Raspadom centralizovane kontrole planete bi nastao haos u svim strukturama društva. Ukoliko dođe do nasilnog otcepljenja članica onda će sve eskalirati u ozbiljne sukobe na globalnom nivou.“

„Brinu me te prognoze“, kaže Eva.

„Ozbiljne krize će početi čim pobunjenici dostignu kritičnu masu, a verujem da će se to desiti brzo.“

Dabo počinje da oseća njihovu uznemirenost.

„Vlast će pokušati da suzbije pobunjeničke grupe od kojih se izdvajaju *Vrane* sa sve više pristalica. Borbeni roboti mogu eliminisati svaku pretnju po dobrobit stanovništva. Plašim se da će ubijati one za koje se samo posumnja da rade protiv *Vlade Zemlje*.“

„Ne verujem. To su već ekstremne mere.“

„Mili, saslušaj ujaka šta ima da kaže.“

„Verovatno nisi obavešten ni o tome da je pokrenuta registracija stanovništva za mesta u skloništima za zaštitu života“, nastavlja Justin.

„Nisam.“ *Moram uključiti notifikacije za vesti.*

„To znači da se ovo može razrešiti samo na dva načina. Ili će svi prihvatiti novi zakon o kontroli rađanja, ili će doći do velikog rata.“

„Ne daj bože“, Eva se pomera u stolici.

„To je moguće. Iz nekog razloga je započeo plan evakuacije. Članice koje se otcepe neće mirno sedeti dok *Vladini* borbeni roboti izvršavaju masovno ubijanje njihovog naroda.“

„Znači pravi se plan evakuacije zbog mogućeg rata?“

„Ma šta god da je, moramo sami da se osiguramo“, kaže Justin ozbiljno.

Eva i Ana klimaju glavama u znak podrške.

Ma preteruju. Nema opasnosti. „Kada počinje ta registracija?“

„Počela je. Mi smo se već prijavili. Svi smo odbijeni, osim Luke“, kaže Ana sa tugom u očima.

Dabu se steže stomak. *Odbijeni? Nemoguće.*

„Svi oni koji budu primljeni u sklonište biće obavezni da prisustvuju planiranim generalnim probama, kao da će stvarno da dođe do katastrofe. Mi bismo tada morali da se odrekemo Luke i predamo ga samog u sklonište.“

„Pa koliko će trajati generalna proba?“

„On je mali“, kaže Ana drhtavim glasom. „Ne možemo ga pustiti samog. Plašim se da bi nam ga na kraju i oduzeli.“

„Smislićemo već nešto.“ Eva grli snaju jednom rukom.

Dabo pogleda milog bratića. Luka je tako bezbrižan i hitar u igri sa Medom. Dečak vedrog, razigranog duha bio je miljenik svih, uvek na oprezu odraslih zaštićen od raznih životnih opasnosti. Pa zar da mali bude prepušten sistemu u nekakvom skloništu bez brige i zaštite svoje majke? Daba u grudima steže jeziva strepnja pri pomisli da bi mališana mogli razdvojiti od njegovih roditelja. *Ni slučajno.* Stariji brat je tu da ga čuva od svakog zla. *Luka neće ići sam.*

„Žalićemo se. Moraju vas primiti sve zajedno“, kaže Dabo ubeđeno.

„Nemamo pravo žalbe“, kaže Justin.

„Pokaži mi vašu prijavu.“

Justin pali svoj holofon i postavlja ga na stočić. Na površini ispred aparata se projektuje holografski ekran. Tapkanjem po linkovima pristupa ličnom nalogu na sajtu *Centralni registar stanovništva (CRS).*

Svi gledaju Justinovo rešenje u hologramu.

M/Justin/Arsin/38188HS1205NE50/ODBIJEN

Ž/Ana/Arsin/38189HS1507NE54/ODBIJENA

M/Luka/Arsin/38102106HD1208NE96/PRIMLJEN

„Sačekajte me ovde.“ Daba zanima kakav će biti njegov rezultat.

„Gde ideš, mili?“ pita Eva.

„Lakše mi je da se registrujem putem *Spejsa*.“

Eva sažaljivo odmahuje glavom.

Dabo se vraća u svoju VR sobu i navlači vizir. U prikazu vidnog polja njegov *Spejs* nalog je ostao aktivan. Dabo iz opcija glavnog menija odabira ikonicu *Lična dokumenta*.

„Otvori CRS prijavu registracije za sklonište.“

Na prikazu se učitavaju prezentacija i navigacioni meni CRS portala. Dabo ugleda listu traženih dokumenata.

„Otvori formular F.ELE.“

Prezentaciju zamenjuje uputstvo:

Molimo očitajte Vaš bio-čip!

„Odobravam.“

Dabovo haptičko odelo automatski očitava njegovu nadlanicu u predelu gde mu je pod kožom još po rođenju ugrađen bio-čip. Procedura registracije traje nekoliko sekundi.

Na prikazu se ređaju profili sa slikama porodice Ubori i rešenje:

M/Dabog/Ubori/38199HS0812NE76/ODBIJEN

M/Adam/Ubori/38187HS2802NE48/NEREGISTROVAN

Ž/Eva/Ubori/38189HS1405NE54/ODBIJENA

Dabo se štrečne kao da je uboden iglom. *Ovo je greška*. Ponavlja registraciju više puta bez uspeha i svaki put na prikazu dobija istu poruku:

Izvinite!

Građanin je već registrovan.

Pogledajte rešenje.

„Šta? Kakva je ovo budalaština?“ Dabo pregleda navigacioni meni u potrazi za linkom za podnošenje žalbe. Toga nema. U naletu frustracije, kapljice znoja orošavaju mu čelo ispod vizira. On letimično čita stranicu - *Odredbe i uslovi*. Promiču redovi teksta, članova i podnaslova, ali nigde nema informacija koje bi razrešile nejasnoće u vezi s registracijom za zaštitu života. Trud uložen u pretraživanje mreže ne donosi rezultate. Dabo skida vizir i vraća se u dnevnu sobu.

„Odbijen sam.“

Eva drži ruku preko grudi, kao da joj nedostaje daha.

„I mama je odbijena. Adam se još nije registrovao.“

Ana opušta ramena i obara glavu. „Nadala sam se da ćeš bar ti biti prihvaćen, tako da naš Luka neće biti sam.“

Justin miluje ženinu ruku, a i on je vidno razočaran.

„Nedostaje opcija žalbe.“ Dabo hoda po sobi tamo-ovamo.

„Rekao sam ti.“

„Moraju imati listu klasifikacija po kojoj se vrši registracija.“

Eva gleda u sina izbezumljenim pogledom. Nema je i prestravljena.

„A, ne! Neću da trpim ova sranja. Samo da se presvučem pa idemo svi lično da se žalimo.“

„Mili, šta planiraš?“ Eva ustaje sa troseda.

„Podnećemo žalbu.“ Dabo je već u spavaćoj sobi i presvlači se. Nema sad vremena za tuširanje. Želi da uruči žalbu direktno u CRS kancelariji i to što pre.

„Nema svrhe.“ Eva ide za njim. „Nemamo pravo žalbe.“

„Gluposti. Uvek ima načina da se žalimo i ti to najbolje znaš.“

Dabo uzima svoj holofon i preko aplikacije šalje zahtev za prevoz.

„Sačekaj!“ Majka ga hvata za ruku. „Gde ideš?“

„Pa idem u CRS i ti ideš sa mnom. Želim da znam po kojim osnovama su nas odbili. Ti znaš zakone bolje od mene i ima da nam daju obrazloženje. Videćeš da je greška. Moraju nas primiti.“

„Nema svrhe da idemo.“

„Zašto?“

„Odbijeni smo. Prihvati to.“

Dabo je gleda zbunjeno. Majka mu je uvek pomagala u vezi s pravnim savetima. Umela je da potegne veze među svojim kolegama advokatima i pomogne mu kad zatreba, a sada odustaje bez borbe. Ne liči na nju da tako lako prihvati poraz.

„Dozvolićeš da stranci, ili androidi preuzmu Luku u nekom centru za zaštitu života?“

„Ne. Bolje sačekaj da čuješ ujakov plan.“

„Onda idem sam.“ Dabo odlazi prema izlazu na terasu.

„Ali ne želim da ideš.“ Eva žuri da ga stigne.

„Zašto?“

Ona ustukne, skreće pogled ka Ani i rukom trlja naborano čelo. „Ne želim da se izlažeš riziku, mili. Bolje ostani i čuj šta je ujkio planirao.“

„Ako niko drugi ne ide sa mnom, onda me sačekajte ovde. Pričaćemo o drugim planovima kasnije.“

„Ali...“

„Neka ide“, kaže Justin. „Možda postoji šansa da uvažava žalbu i sve nas prime. Idi. Čekaćemo te ovde. Razgovaraćemo kad se vratiš.“

„Justine, ti se ne mešaj“, Eva povisuje ton. „Nije sigurno da ide.“

„Ne razumem te, ali nema veze.“ Dabo odmahuje glavom u neverici. „Mogu i sam da podnesem žalbu.“

„Molim te. Pusti to. Čuo si šta je ujak rekao o borbenim robotima. Ne želim da nastradaš.“

„Ti se ponašaš kao da je rat već počeo. Idem.“ Dabo izlazi na terasu.

„Čekaj! Stani, mili.“

On prolazi kroz baštu biljaka i zimzelenog žbunja. Da se on pita, s obzirom na visoke troškove održavanja zelenih površina, sve bi bilo posećeno. Međutim, prema standardima urbanističkog plana izgradnje, pametne eko-zelene zgrade moraju imati obnovljive izvore energije i određeni procenat zelenih površina. Sa terase na osmom spratu vidi se panorama savršene unije prirode i fluorescentnog osvetljenja Vajt Sitija, velegrada u regiji Vouz. Dabo prilazi autodromu osvetljenom zelenim neonskim krugom u kome lebdi njegov *Vonta*. Prislanja svoju nadlanicu na okvir za očitavanje bio-čipa. Vrata letećeg auta nećujno klizaju iz ležišta i podižu se u vis. On seda u *Vontu*.

„Mili, stani. Razmisli.“ Eva mu diše za vratom.

„Vidimo se kasnije.“ Dabo je namrgođen i crven u licu. Majka ga je baš iznervirala. Nema vajde da je ubeđuje, njena tvrdoglavost mu je dobro poznata. Vrata vozila se automatski zatvaraju za njim. Eva kucka na prozor, ali on ne želi da je čuje.

„Dobar dan gospodine“, oglašava se autopilot sa osvetljene kontrolne table.

„Vozi me u CRS.“

„Zgrada Centralni registar stanovništva je izabrana destinacija. Procenjeno vreme do cilja je petnaest minuta. Vreme je...“

„Ućuti i vozi.“

Vonta uranja u roj letećih vozila vazdušnog saobraćaja stapajući se sa raznobojnim neonskim sjajem holobordova i reklamnih iluminacija okolnih zgrada. Dabo sklapa oči i opušta glavu u naslonu sedišta, psihički se priprema za raspravu sa sintetičarima.

LUNA

Usvesti Lune Sulfurijev pojačava se grozomoran odjek bubnjanja, najavljiivača njenog kraja. Dum. Dum. Dum. Dum. Taj zvuk nadjačava sve ostale misli njenog razuma kako se konačni užas približava. Prva misao da smrt može zaustaviti ovo ludilo začeta je u Luninoj trinaestoj godini života, detinjasta i spasonosna za patnje mlade duše, ali preplavljena morbidnošću i strahotom; dobrovoljnom, a opet neizbežnom. Preostalo je nekoliko dana do tog krajnjeg čina. Iz njenog procesa samoprezira izrodio se nagon samodestrukcije koji je jačao i izrastao da bude njen krvnik i oslobodilac. Mali deo njenog bića je prestravljen jakom strujom njene nemilosrdne sudbine, ali je pokopan duboko u mračnom razdoru i nemoćan da krikne u vapaju za spasenjem.

Dum. Dum. Dum. Dum.

Luna iz nesesera uzima puder. Unutra je mobilni sef u kom čuva smrtonosnu injekciju. Njeni roditelji za najuzasniji dan u godini planiraju spektakularnu proslavu ćerkinog dvadesetog rođendana, a ona planira da ubode iglu i kraj. *Biće to ludilo od proslave.*

Dum. Dum. Dum. Dum.

Luna je fokusirana na šminkanje svog vrata. Slojem pudera prekriva dva urođena belega crvene boje. Manji beleg, nalik na poluotvorene usne, smešten je ispod njene leve vilice, dok se veći beleg, nepravilnog kruga, nalazi ispod prvog. Grozota na njenom vratu nestaje ispod naslage pudera. Uvek je svesna da su tu, kao nepodnošljivi svrab. Zbog njih se oseća kao šarena rugoba, i ne priznaje sebi da je zgodna devojka, lepuškastog lica, krupnih plavih očiju i punih usana. Ona rukom prebacuje pletenicu svetlosmeđe kose, prošarane srebrastim pramenovima preko vrata i pušta da joj slobodno padne preko ramena. To je dodatni sloj zaštite za prikrivanje njenog deformiteta.

Dok je Luna bila devojčica, njeni urođeni belezi joj nisu smetali, nije ih ni primećivala. Omrznula je svoje belege tek kada su druga deca počela da je nazivaju pogrdnim imenima. *Šarena. Požuga. Šarena. Požuga.* Tako je išla uvredljiva pesmica devojčica dok su ukруг skakutale oko male Lune. Strašnije od svakodnevnog ismevanja, bilo je saznanje da je

ona požuga. Deca u surovij borbi za pažnju nemaju empatiju za slabije, a tinejdžersko doba je izguralo istinu na čistac - divinusi imaju pravo na svet, a požuge se moraju šutnuti na dno.

Dum. Dum. Dum. Dum.

Luna ne vidi lepu budućnost. Ljudi neprijatno blenu u nju ako ne sakrije svoje belege. Zaraza. Bolest. Ona se sa tako ružnim deformitetom ne uklapa među divinuse. Estetska hirurgija nije opcija. Ta operacija ne bi promenila njeno poreklo. Sa ili bez ljigavih fleka na vratu i dalje će biti požuga.

Iako je sa godinama rasla njena bezvoljnost, Luna je imala određene maštarije i očekivanja. Sastavila je listu želja i nadala se da će ostvariti svaku tačku pre nego što napusti ovaj svet. Kao dete bogate Sulfurijev porodice, imala je privilegiju da joj se sve želje ispunjavaju. Njen otac Alberto, renomirani arhitekta, i majka Sofija, priznata genetičarka, bili su zabrinuti za njeno mentalno zdravlje, pa su joj pružali sve što je želela. Međutim, nisu mogli da joj pomognu bez obzira na to koliko bi joj materijalnih dobara obezbedili. Pored toga, na njenoj listi ostaje neostvarena žudnja, upisana u najskriveniji deo njenog bića.

LISTA ZA KRAJ:

- + ~~Diplomirati astrobiologiju~~
- + ~~Putovati u orbitu~~
- + ~~Obići 10 svetskih čuda~~
- Videti auroru
- + ~~Leteti paraglajderom~~
- Izgubiti nevinost

Vrata njene sobe se otvaraju i žena svetle kose ulazi unutra. Luna se strese i odmah gasi svoj holofon. Beleška sa njenom listom nestaje zajedno sa providnim ekranom.

„Jesi li spremna?“ pita Sofija. Mnogi za Luninu majku u četrdeset osmoj godini života misle da je njena starija sestra. „Krećemo. Šanse da će aurora noćas biti vidljiva su oko sedamdeset posto.“

Luna se pokreće, ali ne menja svoj zamišljen, bezizražajan pogled. Auroru, polarnu svetlost je moguće videti samo na polovima Zemlje, a to je jedna od preostalih stavki na njenoj listi. Ogrće svoju debelu, belu, zimsku jaknu sa krznenom kapuljačom i kreće ka izlazu.

„Ponesi foto-aparat“, kaže Sofija.

„Uzela sam.“

„Ja sam ponela termose sa čajem i kolače.“

„Jesi li mi ponela med?“ Lunu miris i ukus meda podseća na bezbrižno detinjstvo i zato ne pije čaj bez tog zaslađivača.

„Uzela sam nekoliko kesica.“

Zavejan snegom i ledom, *LEE centar* je izgrađen na ogromnom grebenu od granita. To je istraživačka stanica u Hajdanku i sastoji se od pet modula, jednog samoodrživog staklenika i stambenog objekta. Luna i Sofija borave u tom kompleksu već sedam noći i tek sada se pojavila šansa da će im ledeni kontinent otkriti dragulj Južnog pola, spektakularnu polarnu svetlost. One i osam drugih studenata pohađaju praksu *Grin Groving* obuke, projekta *Svemirska poljoprivreda*, na kome radi troje naučnika. A u stanici ima još desetak učenjaka koji proučavaju biljni i životinjski svet i okruženje Hajdanka.

Svi stanari *LEE centra* okupljeni su u snežnom dvorištu stanice. Sunce na Hajdanku u periodu zime ne izlazi iznad linije horizonta i zato noć traje oko šest meseci. *Ludilo*. Jedina svetlost dolazi od Meseca. Luna zateže krznene rubove svoje kapuljače, plašeći se da bi ovde zbog izlaganja ekstremnoj hladnoći mogla ostati bez usiju. Pristala je da upiše ovu obuku samo zato što je krenula i Sofija. Da je ovde stigla sama, postojao bi veći rizik da dobije napad anksioznosti; iznenadnu bol u grudima ili gušenje. Zato se ne odvaja od majke.

Alpolo Dens, jedan od polaznika iz njihove grupe, prilazi im gurajući motorne sanke. Njegova zimska jakna je ukrašena živopisnim dezenima u crnoj, zelenoj i crvenoj boji, a pantalone samo crvene. Tako obučen bode oči, a ne izdvaja se samo po garderobi. Zrači srčanošću, harizmom i ostavlja utisak zvezde gde god da se pojavi. To je opravdano za popularnog influensera na *Spejsu*.

Luna staje iza majke. Izbegavala je uobičajene situacije i aktivnosti, a pogotovo ona mesta gde vrvi od divinusa. Ipak, krišom gleda Alpolove usne, upečatljiv lik, široku vilicu i zavodničke plave oči. Posebno je intrigira njegova plava kosa i moderna frizura, koja je sada sakrivena ispod kapuljače. Njegove jake ruke i razvijena ramena prosto mame želju za zagrljajem.

Dlanovi i stopala su joj utrnuti kad je dobila njegov zahtev za praćenje u *Spejsu*, ne zato što je on superstar sa milionskim brojem pretplatnika, već zbog osećanja nepodobnosti i većitog straha da će negde isplivati video na kom je nasilnice fizički prisiljavaju da pokaže svoje belege. *Šarena. Požuga. Šarena. Požuga*. Pored toga, Alpolo je divinus, njegovi

roditelji su iskoristili pun potencijal genetičkog inženjeringa kada su ga dizajnirali. On se nije rodio običan i sa deformitetom kao Luna. Na sreću, u *LEE stanici* niko, pa tako ni on, nije svestan njene tajne.

„Konačno da radimo nešto zabavno.“ Alpolo ju je uvek nešto zapitkivao i tokom predavanja.

„Da.“ Lunin glas utihne u strahu od razgovora sa divinusima. „Jedva čekam da vidim auroru.“

„Ja jedva čekam da vozim motorne sanke.“ On proverava da li u rancu ima svu potrebnu statičku i mobilnu opremu za snimanje. Izgleda da mu je sve na broju. „Voziš li se sa mnom?“

Luna zavlači vrat među napeta ramena. Zašto je pozvao nju, kada su tu još dve devojke iz njihove grupe? Obe mu se očigledno nabacuju. Planirala je da upravlja motornim sankama i vozi majku. Ako bi rekla da ima neku strast u životu, to bi bili motori. Ovo je jedinstvena prilika da vozi po zemlji i to na snegu. Njeni roditelji su i dalje smatrali da još nije vreme da dobije svoj lični leteći bajk. Sofija se tome najviše protivila. Luni je privlačna ideja da krene na vožnju sa Alpolom, iako strahuje da bude u njegovoj blizini. *Šta ako mu se ne dopadnem?* On bi je odbacio, baš kao što je uvek bivala odbačena čim bi pripadnici divinusa otkrili da je požuga. Zato Luna više nikom ne dozvoljava da joj se približi. U toj samoizolaciji niko nema šansu da je odbaci ili ismeva, ali ni da joj postane blizak prijatelj. To je odličan štitić od povređivanja. Njena tajna je među ovim ljudima dobro čuvana. *Nema šanse da Alpolo išta sazna.*

„Idemo?“

„Da li snimaš?“ pita Luna.

„Ne. Imam već dovoljno videa kako vozim motorne sanke.“

„Idi ti sa Alpolom, a ja ću sa Tristanom.“ Sofija stiska ćerkinu ruku i usmerava je prema momku.

Luna se izbeći na majku, ali Sofija se okreće ka Tristanu, vođi puta i njihovom predavaču *Grin Groving* kursa.

„Sedaj.“

Uspaničena devojka je nesposobna da se izvuče iz ove situacije i silom prilike seda iza Alpolo. Zadnjica joj se momentalno mrzne na sedištu, iako motorne sanke imaju grejne površine.

„Au, brate, dupe mi se smrzlo kao ledenica“, cvokoće Alpolo.

„Da, hladno je.“

„Moraćemo da se zagrlimo. Znaš, da se ugrejemo“, kaže on uz vragolasti smešak.

Lunino lice se ukoči u grču neprijatnosti, ali nekako obuhvata rubove njegove jakne.

„Jesmo li svi spremni da krenemo?“ pita Tristan.

Ljudi u parovima sedaju na motorne sanke. Sofija je ispred svih sa vođom puta. On boravi u stanici duže od svih i dobro poznaje ovaj teren.

Alpolo uze Lunine ruke i obavi ih oko svog struka. „Moraćeš ovako čvršće da me držiš. Znaš, da mi ne spadneš sa sanki.“

Lunin histerični kikut zagrme u tihoj noći. Onda naglo učuta i pocrvene ispod kapuljače. On ponovo povuče njene ruke bliže svom pojasu. Devojka nikada nije imala ovako prislan fizički kontakt sa nekim momkom. Ipak, prihvata da obavije svoje ruke oko njega i oseti kako je obuzima prijatna toplota.

„Tako me drži.“

„Pratite moje sanke“, viče Tristan. „Svi ostali pratite one sanke ispred vas i to u liniji. Molim vas, nemojte da se odvajate i izvodite akrobacije.“

„To sigurno misli na nas“, kaže Alpolo.

„Je l’?“

„Tristan je opasan smarač.“

Udaljavajući se od *LEE stanice*, grupa ljudi prolazi na motornim sankama pored osam turbina koje snažno pokreće vetar. Hajdank je najhladnije mesto na svetu. Ledeni snežni krajolik je čaroban čak i noću, ali Luna nije oduševljena hladnoćom. Ma koliko garderobe da je navukla na sebe, zadnjica joj se ledi na sedištu motornih sanki, a nos i obrazi crvene se od studeni.

Stižu u kamp jedinicu za osmatranje, gde turisti mogu da uđu u veliku staklenu kupolu i ugrelu se dok čekaju lov na polarnu svetlost, ali noćas za tim nije bilo potrebe. Aurora je preko neba puštala vijugave zavese zelenkaste prašine još dok su prilazili kampu.

„Ali, brate, ovo nije ni približno spektakularno kao na prezentaciji“, žali se Alpolo. „Moram imati bolje slike.“

„Nažalost, ne možemo da idemo dalje“, kaže Tristan.

„Što da ne?“ pita Alpolo.

Luna zadivljeno gleda u njega. Ne bi smela tako glasno da izrazi svoje mišljenje, iako želi da vidi spektakularniju auroru.

„Postoje druga mesta za osmatranje, ali tokom zime je to negostoljubivi deo kontinenta i pripada zoni ograničenoj za posete.“

„Pa hajdemo tamo“, kaže Alpolo. „Koliko smo platili za ovo, očekujem da nam prirediš bar jednu avanturu.“

„Da, da“, potvrđuje Bozo, momak koji je uvek u Alpolovoj blizini.

„Nije bezbedno. Tokom zime dostupna nam je samo Oblast-3. Nećemo da rizikujemo.“

Alpolo prevrće očima i imitira kako Tristan govori, tako da samo mlađa ekipa to primeti. To nije lepo ponašanje, ali Luna misli da on želi da bude zabavan i da u njegovom kreveljenju nema ničeg zlonamernog.

„Čak i da odemo, ne postoje garancije da će aurora biti vidljivija. To sve zavisi od magnetnih bura koje dolaze od aktivnosti sunčevih pega. Nažalost, noćas je ovako.“

Niko iz grupe nema dodatne zahteve nakon ovog obrazloženja i svi se sklanjaju sa studeni u toplotu kupole.

„Hajde da odradimo foto-sesiju.“ Alpolo je prvi na poligonu za fotografisanje. On ispruži svoj foto-aparat ka Sofiji. „Možete li da nas fotkate?“

„Naravno.“ Sofija se prihvata zadatka.

„Ali aurora je bledunjava.“ Luna nije oduševljena slikanjem.

„Nema veze“, kaže Alpolo i privuče Lunu bliže sebi. „Bitno je da napravimo slike, znaš. Moji obožavaoci očekuju postove.“

Sofija podiže aparat i smeškajući se pravi nekoliko fotografija.

„Ja ne delim ništa.“ Ona ima nalog na *Spejsu* samo zbog korisnih funkcionalnosti, ali nije prisutna na socijalnim mrežama. Njen nalog ima samo sistemsku sliku korisnika, a avatarka je skrivena od javnosti, jer su na njoj vidljivi urođeni belezi.

„Video sam. To ti je greška. Počni da objavljuješ. Lepotica kao ti bi brzo privukla pratioce. Znaš?“

On je gledao moj Spejs profil. Misli da sam lepa. Šta bi rekao za moje ljigave fleke, ili za onaj užasni snimak?

Alpolo je grli obema rukama oko struka i zauzima pozu kao da su zaljubljeni par. Luna je u čudu šta se ovo dešava. Kako može biti tako opušten sa njom?

„Sviđa mi se što si tako misteriozna, znaš.“

Šta god da kažem, ispašću glupa. Ako prećutim, shvatiće koliko sam smotana. Nije navikla na komplimente od divinusa, zapravo je uvek bila nedostupna momcima. Alpolo je umeo da zaobiđe njene barijere i približi joj se. *Da li flertuje sa mnom ili je takav sa svim devojkama? Možda me zeza?*

Dok Luna analizira u svojoj glavi, Alpolu izgleda nije važan njen odgovor, jer ode do Sofije.

„Mogu li da pogledam?“

Sofija mu pokazuje slike na displeju aparata. „Luna, dođi da vidiš.“

Ne zanimaju je fotke, ali im prilazi.

„Uh, pa slabo se vidi aurora“, kaže Alpolo.

„Ne vidi se uopšte“, kaže Luna.

„Ali vas dvoje ste baš lepo ispali.“

„Jesmo. Uh, ova je baš dobra. Vidi nas.“

„Baš ste slatki.“

Luna prekornim pogledom ošinu majku.

„Sofija, slikajte me samog. Može?“

„Naravno.“

Luna ga gleda očarano, dok on pozira, skida jaknu, namešta frizuru i menja poze kao da je top model. Sve vreme isijava pozitivnom energijom. Neverovatno je da njega nekoliko slika može toliko usrećiti. A ona tone ophrvana negativom.

„Imaću nekoliko baš dobrih za *Spejs*“, kaže on dok detaljno pregleda fotografije. „Sofija talentovani ste kao profi fotografi.“

„Hvala.“ Ona im sipa čaj i poslužuje kolačiće.

Prvih dana njihovog boravka u istraživačkom centru, Alpolo je Luni bio odbojan te je izbegavala i da se pozdravi sa njim. Uverljivo se pretvarala da je zaokupljena doziranjem nutritivnih vrednosti, brigom o tipu navodnjavanja za određenu vrstu bilja i drugim radovima oko sistema hidroponske bašte. Sada shvata da dečko nije egoistični ludak. On jednostavno uživa u životu. Obeleženoj požugi poput nje uskraćeno je takvo samoljublje. Osuđena je na samoprezir.

„Ljudi, pakujte se. Idemo! Vraćamo se u centar“, kaže Tristan.

Svi su se toliko smrzli da sa odobravanjem prihvataju predlog da se krene nazad. Nikog više ne zanima hoće li aurora postati vidljivija.

Napolju se vetar pojačava, zavija sa zapada kao da u daljini huče ledeni demoni. Sofija pakuje metalne šolje i kutiju sa kolačima u torbu i odlazi sa vodičem na njegovim motornim sankama. Ostali pale motore i kreću za njima. Luna seda na sedište iza Alpolo i obgrli ga oko struka. On još ne kreće, iako su drugi već odmakli.

„Hajde da odemo na tu drugu osmatračnicu i vidimo pravu auroru.“

„Pa, ne znam.“ Luni zalupa srce. Nikad nije kršila pravila. „Rekli su nam da...“

„Daj ne budi dosadna.“

Dum. Dum. Dum. Dum. Jeza je obuhvata zbog odjekivanja u njenim ušima. Stvarnost se izobličuje poput vode koja otiče niz slivnik, tako će i ostatak njenog vremena nepovratno da nestane. Ona ovu priliku ne bi trebalo da propusti.

„Hajde idemo. Reci *da*. Reci *da*.“

„Okej.“ Nema smelosti da protivreći divinusu.

Alpolo zaokreće ručke i pokreće motorne sanke nasuprot smeru kojim je otišla njihova grupa. Luna gleda za njima. Niko ne primećuje da ih oni ne prate. Ukoliko nešto pođe naopako, koliko će vremena proći dok iko shvati da su nestali? Ona sada ima drugu brigu, svojski se trudi da ne spadne sa motornih sanki. Alpolo divljački vozi po snežnim smetovima.

Najzad se zaustavljaju pored zaleđene ograde. Nedaleko od njih je rešetkasta, žičana kapija. Na tabli upozorenja, ispod zaleđenog sloja leda, stoji natpis.

OPASNOST
OGRANIČENA ZONA – OBLAST-1
NE PRELAZI

„Snimi ovo.“

„Ne možemo dalje.“ Luni zubi cvokoću od zime. „Hajde da se vratimo.“

Alpolo je okrznu vickastim pogledom ispod trepavica belih odinja i side sa motornih sanki. Hvata kapiju obema rukama i pokušava da je trgne u stranu. Zaleđena konstrukcija ne mrda kao da je od betona.

„Šta misliš da je tamo?“

„Ne znam.“

„Meni ovo ne liči na opasan teren.“

Luna ustaje i prilazi kapiji. Zagleda se kroz rešetku zaleđene žice u smrznute predele i ravnicu nataloženog leda dubine do četiri kilometra.

„Možda postoji opasnost od odlamanja glečera ili tako nešto.“

Krupne, snežne pahulje ispunjavaju vazduh pred njima. Luna pogleda gore u oblačno nebo i bezbrojne, lelujave pahuljice. Više nema ni traga od čarobnog, zvezdanog neba.

„Počinje da pada sneg. Tek sada nećemo videti auroru.“

„Vidi ovo!“

„Šta?“ Luna se okreće, razdvaja krznene rubove svoje kapuljače i zagleda se kroz ogradu. Čkilji u pravcu u kom Alpolo pokazuje prstom. Nema ničega, samo tiho pada sneg.

Plavičasta svetlost obasjava pukotinu u zaleđenom grebenu na udaljenosti oko jedan kilometar. Neobično svetlo započinje spuštanje sve dublje ispod površine leda i onda nestaje u dubini.

„Gledaj. Šta je ono?“

„Vidim. Ludilo.“

„I ti si videla?“

„Jesam.“

„To je bilo čudno, znaš.“

Luna izvlači svoj foto-aparat i napravi niz fotografija. Oboje gledaju slike na displeju. Ništa. Zabeležila je samo mrak i beličaste mrlje snega.

„Da li tamo postoji još neka istraživačka stanica?“

„Nisam sigurna.“

„Hajde da preskočimo ogradu i odemo da vidimo šta je to.“

Luna se okreće i gleda na stazu. Linije njihovih sanki su još vidljive u snegu, ali nova padavina će ubrzo prekriti sve tragove. Njena idealizovana slika samouništenja ne odgovara ideji smrzavanja u snegu. To je čak i zastrašujuće.

„Hoćemo li?“

„Bolje da se sada vratimo u centar. Ako krene mećava, izgubićemo orijentaciju. Možemo doći ponovo sutra posle predavanja.“

„Ajmo sada. Nećemo ići predaleko. Samo da vidimo izbliza kakvo je to svetlo.“

„Eno opet.“

Isijavanje ponovo blesnu kroz pukotinu. Luna brzo podiže svoj foto-aparat, zumira i gleda kroz moćan objektiv. Dok fotografiše, vidi siluetu čovekolike figure u toj plavičastoj svetlosti. Nešto je neobično u tom prizoru. Prsti su joj ukočeni u ledenoj rukavici pa ne uspeva da ublaži treskanje objektiva. Objekat izlazi iz fokusa. Ako je čulo vida ne vara, kada se to stvorenje pokrenulo, oči su mu zasijale u mraku kao u neke zverke. Šta god da je to, gleda prema njima.

Luna se prepadne i čučne u sneg. „Sagni se.“

„Šta je?“

„Nešto je tamo.“

Alpolo je poslušao i skupi se kraj nje. „Šta je?“

Oboje bulje kroz rešetku ograde. Pada sve gušći sneg. Vidljivost se smanjuje. Nema više svetla, a ni stvorenja.

„Šta si videla?“

„Rekla bih da je neka životinja. Ne znam. Možda je robot.“

„Garantovano je tamo druga istraživačka stanica. Uslika li ti nešto?“

Luna proverava na displeju foto-aparata. „Ništa.“ Sve slike su mračne i mutne. „Hajde da se vratimo u centar. Raspitaćemo se šta tamo ima. Tristan sigurno zna.“

„Ma daj, Tristan je glup. Ništa nam neće reći. Imam moje dronove. Poslaću ih odavde da snime šta je to tamo.“

„Alpolo, bolje da krenemo nazad inače će sneg da nam zatrpa put.“

On gleda kroz kapiju, pa se zagleda u tragove odakle su došli.

Vreme postaje sve mračnije, a staza nepreglednija.

„Obećavaš da ćeš se vratiti sa mnom?“

„Obećavam.“

„Dogovoreno.“

Luna i Alpolo sedaju na sanke i odvoze se od zaleđene kapije. Ona ga zagrlji oko struka i naslanja glavu na njegova ramena. To je lepo. Njegovo telo je štiti od hladnog vetra. Laknulo joj je što se vraćaju u *LEE stanicu* i što se udaljavaju od ograde i onoga što se nalazi u ograničenoj zoni, skriveno u večnom ledu.

N. Š. V I D A K

MAGNUM OPUS

P U R I F I K A C I J A

www.nenadsarac.com

Hvala što ste pročitali ovaj uzorak knjige.
Za nastavak priče posetite vebisajt:

www.nenadsarac.com

Tamo možete kupiti štampano izdanje knjige ili preuzeti
BESPLATNU E-knjigu. Zaronite u uzbudljivu priču koja će vas
držati prikovane za stranice sve do samog kraja.